

kisvárdai lapok

34. évfolyam 5. szám - 2022. június 29. szerda

Nyikolaj Erdman: AZ ÖNGYILKOS
A nagyváradai Szigligeti Színház előadása
Szemjon Szemjonovics Podszekalnyikov: Hunyadi István

**Magyar
Színházak
34. kisvárdai
fesztiválja**
2022. június 24 - július 2.

„Nyikolaj Erdman Az öngyilkos című műve az elmúlt évtizedek egyik legnépszerűbb orosz darabja lett a magyar színházakban. Az 1928-ban íródott drámát sokáig politikai okokból nem lehetett bemutatni Oroszországban (jellemző, hogy az ősbemutatóját Svédországban tartották), ám már ott is jónéhány nagy sikerű előadása volt. Mi indokolhatta, hogy a nagyváradai Szigligeti Színházban most műsorra tűzték? Erre a kérdésre is választ adhatunk a kisvárdai előadásuk után. A kiinduló szituáció sokaknak ismerős lehet: egy rossz házassági kapcsolat, amelynek kínjai a munkanélküliséggel is küzdő főhőst, Szemjon Szemjonovics Podszekalnyikovot lelki krízisbe viszik, s ez komolyan felveti számára az öngyilkosság kérdését.”

Gulyás Gábor

Szakmai Klub

Molnár-Kellér-Zerkovitz: A doktor úr – Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulat

Alessandro Baricco: Novecento – Székely Bea (Zentai Magyar Kamaraszínház)

Tamási Áron - Szarka Gyula: Ördögölő Józsiás – Soproni Petőfi Színház és Zentai Magyar Kamaraszínház

Kiugróan jónak találta a szakmai közönség *A doktor úr* marosvásárhelyi előadását. Keresztes Attila rendezése rendkívül eredeti interpretációban tálalta Molnár Ferenc univerzumát – hangsúlyozta Kovács Dezső kritikus, aki szerint éppen olyan bravúros formát találtak ki az előadás alkotói, mint amilyen bravúros technikai tudással írt Molnár a huszadik század elején. Az előadás zenéje ennek az eredeti formának köszönhetően kilendítette az alapanyagot abból a szirupos közegből, ami jellemezte a századelőt – mondta. Az az ötlet, hogy minden szereplő dalát Bokor Barna „szinkronizálta” énekkanggal, valamint a jellegzetes „dark” játéktílus olyan elemeltséget adott hozzá a produkcióhoz, ami groteszkké, néhol egyenesen abszurd drámává varázsolta át Molnár Ferenc művét, amiben kiválóan működött a színészi játék. Utóbbit tekintve a Puzsér szerepét alakító Galló Ernő alakítását emelték ki a legtöbben, akinek Kovács Dezső szerint minden megnyilvánulása nagyszerű stílárís, nyelvi poén volt. Balogh Gyula kritikus hozzáfűzte, Keresztes Attila remekül látta meg, hogy ezzel az alapanyaggal valamit „kezdeni kell”, ha egy mai alkotó azt szeretné, hogy a Nagykörúton kívül is megszólaljon. Az előadás formanyelvi

megoldásai egyöntetű elismerést váltottak ki a jelenlévőkből. Árkosi Árpád rendező arról beszélt, hogy egyfajta magyar Goldonit avatott az előadás, amelynek az adja az értékét, hogy nagy szabadságfokkal reflektálhat az aktualitásokra, így folyamatosan élő színházat eredményez. Kozma András szerint a remek humor és a tökéletes kompozíció mellett erős transzcendens utalások is felfedezhetők voltak a produkcióban, a szolgálólány démonikus hanghatásai is ezt húzták alá. Olyan volt az egész, mint egy különös haláltánc – fűzte hozzá a dramaturg, amely még a 20. század démonikus történeteit is megidézte a Hitler-kínézetű doktor figurájával.

A *Novecento* előadásáról szólva azt emelték ki a hozzászólók, mennyire hatalmas megterhelés egy magányosan játszó színésznek akár csak egy órán keresztül is fenntartani a néző figyelmét. Kovács Dezső hangsúlyozta, Székely Bea esetében fontos volt látni azt, hogy mennyiféle arca van színészként, hiszen korábban A fogadósnőben is láthatta őt a közönség a fesztiválon. Szabó Attila színház-történész arról beszélt, hogy nagyszerű volt az előadás zeneisége, és valóságos dialógus alakult ki a zene, illetve a színészi játék között, és szinte mozgás-

színházi színezetet kapott így a darab.

A z *Ördögölő Józsiás* előadásával kapcsolatban Gyürky Kata kritikus arról szólt, hogy Tamási Áron darabja 1952-ben keletkezett, és talán a dátum is jelzi, hogy a mesejáték komoly áthalásokat tartalmaz. Az erdélyiség szimbólumaként jelenik meg a Tündérkert, amely a gonosz támadásának van kitéve. A hozzászólók többen is azt említették, hogy ez a darab úgy mesejáték, hogy közben felnőtteknek szól, Kozma András azt mondta, erkölcsi tanulságokat hordoz a mű annak érdekében, hogy az író saját közösségének túlélését segítse. A darab rendezője, Pataki András beszámolt arról, hogy ezt az előadást gyermekközönségnek játszották. A zenével kapcsolatban elmondta, igyekeztek Tamási szövegeit alapul venni, ahol lehetett, de Szarka Gyula, az előadás zenéjének megalkotója az író kulcsszavait használta fel a dalszövegekhez is. A hozzászólók elmélkedtek azon is, hogy vajon Tamási Áron szövegei hogyan működnek a kortárs színpadon, mennyire kell beleavatkozni. Árkosi Árpád ehhez hozzáfűzte, lélektani realizmussal semmiképpen nem szabad közelíteni Tamási világához.

Ungvári Judit

Szétpattant szappanbuborék

A beregszászi társulat *Forráspont* címmel két házaspár érzelmi párbaját kínálta a fesztiválra beválogatott előadásában. A színlapon nem szerepel szerző, de aztán kiderül, hogy a történet alapvetően *Yazmina Reza Az öldöklés istene* című művéből építkezik és egyfajta léleksztriptízt ígér. A darabot, amelyből népszerű film is készült, több helyen játsszák, általában nagy sikerrel. Oleh Melnyicsuk rendezése nem forradalmasítja Yazmina Reza szövegét, még ha bizonyos dramaturgiai változások érzékelhetőek is, ám elsősorban lebonyolítja a történetet. Jó szereplehetőséget kínálva a beregszászi Kárpálaljai Megyei Magyar Drámai Színház néhány művészenek. A produkció bemutatóját akkor tartották, amikor még nem tört ki a háború, most viszont az öldöklésre igencsak érzékenyek vagyunk. Rettegést, fájdalmat hozott. Túllépett a családok viszályán. Az előadásban, amikor a háborút emlegetik a szavak élesebbé válnak. Közeli az öldöklés, nem fordíthatjuk már el a fejünket előle.

Megmaradva azonban Yazmina Reza történeténél, a cselekmény a bulvár és a mélyebb pszichés rétegek között egyensúlyoz. A házaspár arról próbál beszélgetni, hogy miért verekedtek össze a gyerekeik. Egy ideig nincs is baj, aztán később ők maguk is egymásnak esnek. Még hozzá nem is akárhogy. Az udvariasságtól az agresszióig vezető út lenne igazán izgalmas. Ha kiderülne mikor is jön el az a bizonyos forráspont. Az előadás kísérletet is tesz erre, hogy szembesítsen a folyamattal, ám egyetlen a ritmus. Néhol felerősödik a játék, máskor veszít kissé az erejéből. A színészek alapvetően nem múlik, a házaspárok tagjai Orosz Melinda,

Orosz Ibolya, Ferenci Attila és Sötér István is jól meghatározható karaktert formál. Mind-egyikük ismerős. Később ki is tárulkoznak rendesen, de mintha ennek a nagy hanggal és indulattal járó kiborulásnak, nem lenne igazi tétje. Csak az következik be, amit előre sejtettünk. A látszólagos harmónia mögött rengeteg az elfojtás. Aztán győznek az előítéletek és az intolerancia. Persze azt is látjuk, ahogy az önuralmat felváltja a tombolás. Mindenki megmutatja igazi énjét. Az előadás azzal is megpróbál szembesíteni, miként nyomunk egymásra bélyeget, az együttélésben pedig miként hazudunk folyamatosan. Mindenki álcázza saját magát, sokkal jobbnak mutatkozik, mint valójában. A családon belüli erőszak is a színpadra kerül.

Vass Magdolna nagymamája családjának szégyene, de nem tudják eldugni, testi zavarait sem képesek leplezni. A nagyobb baj, hogy az esendőség méltóságának megteremtése helyett nem veszik komolyan a problémát. Végül az a bizonyos szappanbuborék szétpattan. Felfedi az önzőséget, azt, hogy egyre kevésbé vagyunk elfogadóak. A beigért teljes lelki lemeztelenedés azonban inkább külsőségekben jelenik meg.

A produkció többször tágabba nyílik, de aztán beszűkül, fontos mondatok, gondolatok is elhangzanak, mégis marad némi hiányérzet, még akkor is, ha Fornsó D. Júlia által megformált lánygyermek megmutatja nekünk a megtalált hörccsögöt. A szappanbuborék viszont már csak illúzió marad.

Balogh Gyula

Felébredt az öldöklés istene

Yasmina Reza egyik legtöbbet játszott darabját, „Az öldöklés istene” című abszurd vígjátékot „Forráspont” címmel állította színpadra Oleh Melnyicsuk. A darab az emberek konfliktusokhoz, illetve a konfliktuskezeléshez való ellentmondásos viszonyulását, az erőszak alkalmazásának értelmetlenségét és elkerülhetetlenségét ábrázolja. Az előadás 2019-ben született, ám azóta a történelmi folyamatok még aktuálisabbá teszik az előadás által felvetett problémákat.

Hogyan szólal meg ez a szöveg a társulat mai helyzetében?

A darab kiválasztása és színpadra állítása még jóval a mostani háború előtt történt, ám valami rettenetes, katasztrófális esemény bekövetkeztének előérzete már akkor benne volt a levegőben, csak akkor ez még nem tudatosodott bennünk. Valóban, a darab eredeti címe „Az öldöklés istene”, ami egy ősi afrikai istenségre utal. Ez az ősi istenség időről időre újra felébred hosszú álmából, ősi, pusztító ereje halált és szenvedést hoz az emberekre. Nos, ez az „istenség” 2022-ben megint felébredt... ha egyáltalán eddig aludt... nos, ilyen értelemben az előadásunk most különösen erős aktualitást kap és a benne elhangzó szavak, mondatok, gondolatok szívbemarkoló igazsága még fájdalmasabb.

A darab egy francia szerző műve, és a szövegben többször is történik utalás a nyugati, vagy európai értékekre. Ugyanakkor általános emberi, gyakran egymásnak ellentmondó igazságokat fogalmaz meg. Hogyan fogalmazná meg az elő-

adás koncepcióját, illetve stílusát?

Talán egy szót említenék ezzel kapcsolatban: a „felcserélést”. A fogalmak, az emberi viszonyok felcserélését. Az előadás szereplői kibújnak a felelősség alól, elhallgatják a valóságot, mindent megtesznek azért, hogy ne kelljen néven nevezni a dolgokat. Az erőszakot nevezhetik önvédelemnek, a gyűlöletet – kritikus gondolkodásnak, a xenofóbiát – egyéni reakciónak, a sértést – önálló véleménynek. A két házaspár konfliktusa és párbeszéd-kísérlete – valójában egy hatalmas problémahalmaz kicsinyített modellje, bizonyos értelemben a mai Európa zsákutcsa léteének sajátos lenyomata. Az egoizmus, a férfiaság válsága és a totális képmutatás – azon generáció legfőbb ismérvei, amelytől most a nyugati világ sorsa függ.

Mennyire kellett a szöveget a saját viszonyokra igazítani?

Maga a darab elképesztően izgalmas és érvényes, remekül, mondhatnám mesteri módon van megírva, ezért nem éreztük szükségét annak, hogy bármilyen más szöveget hozzátegyünk, vagy módosítsunk rajta. Viszont szeretném kiemelni az előadásban látható színészi munkát. Némely színész igazi felfedezésnek bizonyult számomra a „Forráspont” rendezése során, és több színésznek igazi kihívást jelentett, mivel egy nagyon összetett játékmódot kívánt meg a szereplőktől. Ez a sajátos színészi jelenlét elég távol esett attól, amit és ahogyan ők eddig játszottak. De végül mindannyian igazi remeklést nyújtottak, mivel sikerült túllépniük a saját, belső „sémáikon”.

Milyen módszerrel dolgoztak a színpadra állítás során? Inkább a kötött forma vagy az improvizáció határozta meg jelenetek felépítését?

A meglehetősen szigorú térszerkezeten és értelmezési formán, illetve a jelenetek igencsak kötött összeillesztési rendszerén belül jelentős teret hagytam a színészi improvizációk számára is. A színészek csak abban az esetben tudtak felfedezni önmagukban és a szerepükben valami újat, ha elmélyültek a saját figuráikban. Ebben valószínűleg megmutatkozik a saját színészi múltam is. Én mindig is azt szerettem volna, hogy a rendezők nagyobb szabadságot adjanak nekem. A magam részéről ezt igyekszem mindig megadni a saját színészeimnek. Most úgy érzem, hogy formai szempontból, illetve színészi jelenlét tekintetében az előadás folyamatosan fejlődik, és egyre mélyebbé, egyre pontosabbá válik. A közönség nagyon szereti az előadást, mivel egyszerre komikus, ugyanakkor szívbemarkoló is.

Kozma András

Az elmúlás művészi teremtése

Nyikolaj Erdman *Az öngyilkos* című műve az elmúlt évtizedek egyik legnépszerűbb orosz darabja lett a magyar színházakban. Az 1928-ban íródott drámát sokáig politikai okokból nem lehetett bemutatni Oroszországban (jellemző, hogy az ősbemutatóját Svédországban tartották), ám már ott is jónéhány nagy sikerű előadása volt. Mi indokolhatta, hogy a nagyváradi Szigligeti Színházban most műsorra tűzték? Erre a kérdésre is választ adhatunk a kisvárdai előadásuk után.

A kiinduló szituáció sokaknak ismerős lehet: egy rossz házassági kapcsolat, amelynek kínjai a munkanélküliséggel is küzdő főhőst, Szemjon Szemjonovics Podszekalnyikovot lelki krízisbe viszik, s ez komolyan felveti számára az öngyilkosság kérdését. A Hunyadi István által alakított főszereplő a nejevel egy olyan szobában lakik, amely kerete okán egy díszes festménynek hat – a Golicza Előd által tervezett díszlet jó alap ahhoz, hogy megidézõdhessen az önként vállalt halál művészettörténeti háttere. Ez visszafogott eleganciával részben meg is történik az első felvonásban. Először azzal, hogy a fiatalembernek reménye lesz arra, hogy a művészi alkotás,

konkrétan a zenélés révén értelmet kaphat az élete – ám ez az út hamar véget ér, amikor kiderül, hogy nem képes megszólaltatni a tubát. (Érdekes, hogy ez a fantasztikus hangszer már másodszor kap hasonló szerepet a kisvárdai fesztivál egy produkciójában – múlt héten a szabadkaiak Három nővér-előadásában a Béres Márta által alakított Mása is megküzdött a tubával.)

Számos, a saját területén sikertelen kortársa szeretné kihasználni a halálát olyan látszatot keltve, hogy az öngyilkosságot az ő különleges személyiségük, el nem ismert fontosságuk motiválta. Egyfajta modern imitatio Christi-történetek sejlének így fel – mintha megváltható lenne egy értelmiségi, egy kereskedő vagy egy táncos egy másik ember áldozatos halálával. Ez a Dimény Levente által megszemélyesített Kalábuskin vezetésével szépen halad – ám a második felvonásban kisiklik. Mivel Podszekalnyikov ebben az előadásban nem öli meg magát, az érte áldozatosan küzdő (Tasnádi-Sáhy Noémi és Molnár Júlia által alakított) felesége és anyósa lesz a konfliktus győztese. De ennek az előadás végén már nincs tétje, mert ott már nem az erdmani témáról van

szó, hanem olyan „politikai” üzenetekről, amelyek a rendszerváltás utáni Magyarországra vonatkoznak. Ez izgalmas lehetne, ha olyan árnyaltságú mondatokat hallanánk, mint az eredeti drámában, de a didaxis sajnos lerontja *Az öngyilkos* fantasztikus gazdagságú textusát. Itt kapunk választ az írásom elején feltett kérdésre: Botos Bálint rendezői motivációja az lehetett, hogy politikai mondanót jelenítsen meg. Nem előzmény nélküli az ilyen vállalkozás: Ascher Tamás kaposvári vagy Jordán Tamás budapesti rendezése szintén felvállalta ezt, de ők nem sematikus üzenetek beillesztésével operáltak.

Az izgalmas díszlet mellett egy ilyen rövid írásban is külön említést érdemelnek a Bajkó Blanka-Alíz tervezte, konzekvens koncepciót tükröző jelmezek és a Trabalka Cecília által szerzett zenei betétek is.

Mindenekelőtt a színművészek remek alakításainak köszönhető, hogy a dráma eredeti szellemiségét felülíró rendezői koncepció ellenére az előadás jobb színvonalat képvisel az átlagosnál. Ha valaki még nem látta, érdemes érte elutazni Nagyváradra.

Fontos a biztonság megteremtése

A Kisvárdai Fesztivál ötödik napján a nagyvárdi Szigligeti Színház Az öngyilkos című előadását láthatta a közönség. Lapunk ennek apropóján az előadás ügyelőjével, Vajda Zoltánnal beszélgettünk.

Mióta dolgozik a színházban ügyelőként?

Tavaly ősszel ünnepeltem a 25 éves színrelépésemet. '96 őszén kerültem a nagyvárdi Szigligeti Színházhoz, az első néhány évben díszítőként dolgoztam, azután volt egy üresedés az ügyelői poszton, és körülbelül 2000 óta ügyelőként tevékenykedem. Mai nappal zárom a 26. színházi évadomat.

Van különbség egy romániai és egy magyar ügyelő munkája között?

Elég jelentős különbség van a romániai és a magyarországi ügyelői munkakör meghatározásában. Romániában nem létezik a rendezőasszisztensi munkakör, az oda tartozó feladatokat – jobb híján – az ügyelő tölti be. Romániában az ügyelő írja ki a napi próbatáblát, a rendezővel egyeztetve. Ez úgy tudom Magyarországon inkább a rendezőasszisztens dolga, és az ügyelő mezei dolgozóként odajárul a próbatáblához, onnan tudja meg, hogy mi lesz a másnapi dolga.

Hogyan vonzotta magához a színház?

Elég prózai módon. Nem mondanék olyanokat, hogy kicsi gyermekkorom óta ügyelő szerettem volna lenni, mert gyerekként nem tudtam, de még a legtöbb felnőtt ismerősömnek sincs fogalma se arról, hogy mit

csinál egy ügyelő. Esetleg filmekből látják, hogy ül a pult előtt és színpadra hívja a színészeket, de ez csak egy kicsi töredéke az ügyelői munkának. A munkánk zöme próbákkal telik, a nézők szemétől távol, ott sülünk a saját zsírunkban és készítjük a leendő produktumot, amit majd megmutatunk nagy lelkesen a nézőknek. Az előadások azok a ritka alkalmak, amiket kiscsaj kifejezéssel „szüretnek” lehet nevezni. Jó sokat kapálgatunk, gyomlálgatunk és aztán eljön az ünnep, amikor szüret van, szüreti bál és tapossuk a mustot. Én az ügyelői munkakörömtől függetlenül is nagyon szeretem a színházat, és meg tudnék lenni anélkül is, hogy tevőlegesen részt vegyek a munkában. Néhány havonta leküzdhetetlen vágyat érzek, hogy elutazzak Budapestre. Ha ott vagyok, és egy estét véletlenül nem színházban töltök, akkor azt úgy érzem, hogy az az estém el volt rontva, de ilyen nem szokott gyakran lenni.

Szigorú ügyelőnek tartja magát?

Praktikusan átérzi az ember, hogy ügyelőként van egy ilyen „olajozó” szerepe. Át kell látnia a felmerülő akadályokat, és azokat elhárítani. Pina Bauschnak van egy nagyszerű tánckompozíciója. Egy székekkel telezsúfolt térben egy nő, mintha vakon bolyongana, kiszámíthatatlanul, egy férfi üldözi őt, és mindig épp az útjába kerülő széket elkapja előle. A művész vakon belerepül valamibe, alkot, és ott van mellette az a kis figura, aki ő maga, nem alkot semmit, csak a nő biztonságára vigyáz. A munkám valami ehhez hasonló. Dübörög a gépezet, sokan vagyunk, egymás idegeire megyünk, fe-

szültségek vannak, viszont az ügyemenet érdekében kell egy ilyen összefogó erő, hogy ne dőljön össze a rendszer. Egy színházi szakkönyvben olvastam, hogy ahhoz, hogy az előadás veszélyesnek tűnjön, a próbának biztonságosnak kell lennie. Ezt egy nagyszerű színházi rendező és szakember írta, és bár elsősorban színészeknek szánta a könyvet, én ebben ráismertem az ügyelői tevékenységre is.

Van valamilyen Kisvárdához kapcsolódó kedves emléke?

Húsz éve lehetett, hogy az akkor még negyedik elemista leánykamat is elhoztam magammal, és végignéztük az összes előadást és szakmai beszélgetést. A szállításunk falára pedig kiragasztottam egy nagy Kárpát-medence térképet és minden este színes rajzszőgekkel megjelöltem a helyet, ahonnan az aznapi előadások érkeztek. Aztán néhány évvel ezelőtt egy beszélgetésen hangzott el tőle a mondat, hogy: „Apa, ha te tudnád, hogy én mennyire untam azokat a szakmai beszélgetéseket.”

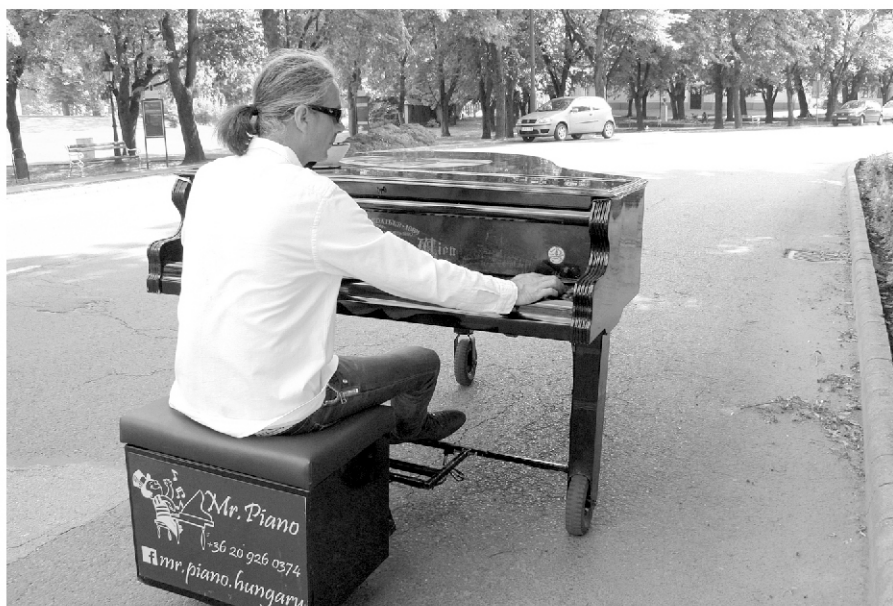
Guruló zongora show Kisvárdai utcáin

A siófoki Vágó János, azaz Mr. Piano guruló zongorájával járja az országot, ezúttal Kisvárdai utcáit is, és a különleges előadásával sokak arcára csal mosolyt és ámulatot. Hangszerének megalkotásához egy guruló zongora adta az ötletet, melyet egyik fellépése során látott külföldön. Néhány évvel ezelőtt megalkotta saját hangszerét, egy átalakított, 130 éves bécsi zongorát, és az ország számos pontján okozott kellemes perceket az embereknek.

Három napon át találkozhatunk vele itt-ott Kisvárdai utcáin. A szervezők kérik, ha valaki látja, készítsen képet és ossza meg azonnal a Facebookon, hogy meg lehessen találni, merre gurul éppen a zongora. A bejegyzésben meg kell adni az utca nevét, és bejelölni, hogy az illető a Kisvárdai Várszínház és Művelődési Központ társaságában van.

Mr. Piano egy interjúban elmesélte, a zongora csupán a show része, mozgás közben nem funkcionál hangszerként, a dalok egy beépített lejátszó segítségével jutnak el az utca emberéhez, a közönséghez. A siófoki zenész elsősorban fesztiválokon, szabadtéri rendezvényeken jelenik meg. Azt is mondta, mindenhol hatalmas örömmel fogadják, eddig csak pozitív visszajelzést kapott.

Vágó János elmesélte azt is, két évtizeddel ezelőtt az első között tartottak feleségével utcazenei fesztivált Magyarországon. Nagyon sok külföldi fellépésük is volt, és ott látott meg egy guruló zongorát, amibe azonnal beleszeretett, és eldöntötte, hogy egyszer neki is lesz ilyen. Kilenc évvel ezelőtt készítette el a mozgó pianínót, aminek elektronikai részét egy barátja tervezte meg. A mozgó

pianínót gombokkal lehet irányítani és van rajta egy fékpedál is. Azt is elmondta, hogy ez az országban az egyetlen ilyen „jármű”, a világon pedig mindössze hármat tartanak számon.

„Hogy miről is szól? Kinek, és kinek nem? Hát mindenkinek! Neked, gyerekednek, anyukádnak, apukádnak, nagykának és dédinek egyaránt!

Csak annak nem ki nem nézi, neveti és kedveli, hisz vidámság és csoda, mit itt láthatsz, hallhatsz. Bejárom neked a fél vilá-

got díszíthetsz is, ha úgy kívánod. Fotózhatsz, videózhatsz, felülhatsz rám, a gyerekek is élvezik jobban, mint a körhintát. Zenélek neked komolyat, vidámat, jazzt és mesebeli világot.

Ha eljön, az éj fényekbe borulok nem zavar a sötétség vígan gurulok! Az idő mit velem tölthetsz igazán nem rövid, reggeltől követehetsz, míg lábad nem lesz rövid!

Alkotóm is mókás tele mosollyal velem együtt termett a porondra. Igazi társasági lélek megneveteti bárhol a népet!”

Mai program

10:00 – Szakmai Klub
(beszélgetés az előadásokról)
Moderátor: Kozma András
(Az öngyilkos) és Németh Fruzsina
Lilla (Forráspon) t
Felkért hozzászólók:
Forráspon: Pataki András
Az öngyilkos: Gyürky Katalin
Helye: KVMK Pódiumterem

11:00-tól 16:00-ig – Az Aranybogar – módszer Balázs Zoltán színésztechnikai tréningje
Helye: VI. oktatóterem
(csak előzetes jelentkezés alapján!)

14:00 – Villám-workshop
kritikusai mesterkurzus
Vezeti: Szabó Réka, Gyürky Katalin.
Helye: KVMK Pódiumterem

14:00 – Gyülekező és indulás Szatmárnémetibe (Woyzeck)

16:00 – Georg Büchner: WOYZECK
Szatmárnémeti Északi Színház
Harag György Társulat előadása
Szatmárnémetiben. (versenyelőadás,
időtartam: 1 óra 40 perc)
Helye: Szatmárnémeti

21:00 – Tolsztoj: AZ ÉLŐ HOLTTEST
Az Aradi Kamaraszínház és a Szegedi Pinceszínház előadása.
(versenyelőadás, stúdióelőadás,
időtartam: 2 óra egyben)
Helye: Művelődési Központ

21:00 – Paolo Genovese:
TELJESEN IDEGENEK
A budapesti Játékszín előadása.
Időtartam: 1 óra 50 perc egyben
Helye: Refi Színpad

Napközben: MR. PIANO – guruló zongora show Kisvárdai utcáin

Bővebben:
www.kisvarda.szinzhaz.hu

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
34. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit

Munkatárs:
Both Gréta

Fotók:
Tugya Vilmos
Máté Viktor Gábor

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

Az Aranybogar-módszer - Balázs Zoltán színésztechnikai tréningje**Gájer Bálint zenés estje a Coffee Tea Area udvarán**

A Magyar Színházak 34. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDAI ÉS VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Friss FM, Kisvárdai